

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-04557/20-3

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), jako odvolací orgán příslušný podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 2. ledna 2020 (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), rozhodl v souladu s § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí povinného subjektu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3, IČ: 41197518, o částečném odmítnutí žádosti, č. j. VZP-20-04293417-Z721 ze dne 8. 10. 2020, se na základě odvolání žadatelky o informace paní [REDAKCE]

[REDAKCE] **zrušuje a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.**

Odůvodnění

I.

Žadatelka o informace, [REDAKCE] (dále jen „žadatelka“), požádala dne 2. 7. 2020 Všeobecnou zdravotní pojišťovnu České republiky, se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3, IČ: 41197518 (dále také jen „povinný subjekt“ či „VZP“), o poskytnutí informací, které se týkaly závěrečných ročních vyúčtování u níže uvedených poskytovatelů zdravotních služeb:

- Fakultní nemocnice v Motole, IČ: 00064203, se sídlem V Úvalu 84, 150 00 Praha 5;
- Fakultní nemocnice Plzeň, IČ: 00669806, se sídlem Edwarda Beneše 1128/13, 305 99 Plzeň-Bory;
- Fakultní nemocnice Brno, IČ: 65269705 se sídlem Jihlavská 20, Brno;
- Všeobecná fakultní nemocnice v Praze, IČ: 00064165, se sídlem U Nemocnice 499/2, 128 08 Praha 2;
- Fakultní nemocnice u svaté Anny, IČ: 00159816, se sídlem Pekařská 53, 656 91 Brno;
- Nemocnice Na Homolce, IČ: 00023884, se sídlem Roentgenova 37/2, 150 30 Praha 5;
- Nemocnice Jihlava, příspěvková organizace, IČ: 00090638, se sídlem Vrchlického 59, 586 33 Jihlava;

- Fakultní nemocnice Hradec Králové, IČ: 00179906, se sídlem Sokolská 581, 500 05 Hradec Králové;
- Fakultní nemocnice Ostrava, IČ: 00843989, se sídlem 17.listopadu 1790/5, 708 52 Ostrava Poruba;
- Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, IČ: 00064173, se sídlem Šrobárova 1150/50, 100 34 Praha 10;
- Thomayerova nemocnice, IČ: 00064190, se sídlem Vídeňská 800, 140 59 Praha 4 Krč;
- Nemocnice Na Bulovce, IČ: 00064211, se sídlem Budínova 67/2, 180 81 Praha 8 Libeň;
- Fakultní nemocnice Olomouc, IČ: 00098892, se sídlem I. P. Pavlova 185/6, 779 00 Olomouc;
- Krajská nemocnice Liberec, a.s., IČ: 27283933, se sídlem Husova 357/10, 460 63 Liberec;
- Nemocnice České Budějovice, IČ: 26068877, se sídlem B. Němcové 585/54, 370 01 České Budějovice;
- Krajská nemocnice T. Bati, a.s., IČ: 27661989, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 600, 762 75 Zlín;
- Krajská zdravotní, a.s., IČ: 25488627, se sídlem Sociální péče 3316/12A, 401 11 Ústí nad Labem.

Žadatelka požadovala údaje o vyúčtování za rok 2019, byla-li taková vyúčtování ve vztahu k jednotlivým poskytovatelům vyhotovena a dále, kdy konkrétně bylo požadováno poskytnutí závěrečných ročních vyúčtování (Vyúčtování úhrad za zdravotní služby) ve smyslu zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, v takové podobě, v jaké byla tato vyúčtování zasílána jednotlivým výše vyjmenovaným poskytovatelům zdravotních služeb.

Dne 16. 7. 2020 zaslal povinný subjekt žadatelce oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací dle § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., a to ve výši 9. 522,- Kč. Žadatelce byl zároveň poslán vzorový výstup s popisem konkrétní struktury zpracovaných informací. Žadatelka požadovanou částku ve stanovené lhůtě uhradila a povinný subjekt jí dne 25. 9. 2020 poskytl odpovědi na zasláné dotazy.

Žadatelka následně dne 1. 10. 2020 podala, v souladu s § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., stížnost na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace. Žadatelka ve své stížnosti uvádí, že poskytnuté informace nejsou svým rozsahem informací, kterou požadovala. Žadatelka cituje svoji žádost ze dne 28. 4. 2020, kdy je přesvědčena o tom, že jasně formulovala svoji žádost i konkrétní dokumenty, o které povinný subjekt žádá – a to vyúčtování úhrad za zdravotní služby, které VZP každoročně zasílá jednotlivým poskytovatelům zdravotních služeb a na jejichž základě jsou poskytovatelům po případných námitkových řízeních zasílány nedoplatky na zdravotních službách, či je poskytovateli vrácen přeplatek. Vzhledem k tomu, že i přes opakované upřesnění požadované informace poskytnuty nebyly, podala stížnost a žádá, aby jí byly požadované informace poskytnuty v jí uvedené formě.

Povinný subjekt dne 8. 10. 2020 zaslal žadatelce odpověď na žádost, kde ji informuje o tom, že její žádost znovu posoudil a poskytl jí vyúčtování za rok 2019 u Fakultní nemocnice Královské Vinohrady a Thomayerovy nemocnice. Ve zbytku žádosti pak povinný subjekt vydal

rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti pod č.j. VZP-20-04293417-Z721, které žadatelce zaslal dne 8. 10. 2020. Povinný subjekt o žádosti rozhodl tak, že informace o způsobu výpočtu a detailu vstupních dat pro jejich kvantifikaci u závěrečných ročních vyúčtování za rok 2019 u žadatelkou v žádosti uvedených poskytovatelů zdravotních služeb odmítl poskytnout.

Žadatelka proti rozhodnutí povinného subjektu podala dne 12. 10. 2020 odvolání, které povinný subjekt postoupil Úřadu dne 22. 10. 2020 pod sp. zn. VZP-20-04395095-Z721 (I/135/20).

II.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Podané odvolání bylo srozumitelné, z podání bylo patrné, čeho se žadatelka o informace domáhá i v jakém rozsahu rozhodnutí povinného subjektu napadá, proto ji nebylo nutné vyzývat k doplnění podání.

Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky je povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. Dle platné právní úpravy nelze určit její nadřízený orgán podle ustanovení § 178 správního řádu; z tohoto důvodu je nadřízený orgán pro účely uvedeného právního předpisu určen podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a je jím Úřad.

Žadatelka uplatnila v odvolání tyto konkrétní námítky:

- A) Žadatelka namítá, že pouhé označení požadovaných informací za obchodní tajemství, ze strany jejich vlastníka, je nedostatečné. Žadatelka nesouhlasí s tvrzením, že požadované informace naplňují definici obchodního tajemství. Povinný subjekt se tak de facto odvolává na to, že dotčení poskytovatelé zdravotních služeb, které VZP oslovila, označily požadované informace za obchodní tajemství.
- B) Žadatelka dále namítá, že povinný subjekt ve svém rozhodnutí ze dne 8. 10. 2020, č. j. VZP-20-04293417-Z721, uvádí, že poskytovatelé „mají své ekonomické zájmy a cíle, které mohou být porušením obchodního tajemství významně dotčeny“, tyto ekonomické zájmy ale VZP v rozhodnutí blíže nespecifikuje a dále nekonkretizuje, kterých poskytovatelů se toto tvrzení týká, neboť v některých případech se jedná o příspěvkové organizace, které „nemají oprávnění dosahovat zisku“. Žadatelka dále odkazuje k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č.j. 3 Ads 33/2006-57. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku uvedl, že systém veřejného zdravotního pojištění je založen na povinném pojišťovacím principu. Vybrané platby na pojistném jsou přerozdělovány jednotlivým zdravotním pojišťovnám, které tyto finanční prostředky použijí na úhradu plateb za poskytnutou zdravotní péči. Nejvyšší správní soud došel k závěru, že v tomto případě jde o veřejné prostředky, které jsou určeny k úhradám zdravotní péče, která je veřejnou službou. Při posuzování omezení případně neposkytnutí informace je pak třeba vycházet

z povahy prostředků, které v systému veřejného zdravotního pojištění obíhají. Žadatelka dále namítá, že s poukazem na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu je „odkaz na ochranu majetkových poměrů nebo obchodního tajemství nepřipadný“. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku konstatoval, že v případě informací o uskutečněných platbách za úhrady za poskytnutou zdravotní péči se o obchodní tajemství nejedná. Žadatelka dále namítá, tyto informace nemohou být z podstaty věci obchodním tajemstvím, neboť by „to bránilo kontrole veřejnosti v hospodaření s veřejnými prostředky“.

Úřad k výše uvedeným námitkám uvádí následující:

Ad A) Úřad shledává tuto žadatelčinu námitku jako důvodnou. Úřad konstatuje, že povinný subjekt odůvodnil naplnění definičních znaků obchodního tajemství dle ust. § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, u odmítnutých informací vágně a prakticky se omezil na pouhé konstatování, že požadovaný údaj kritérium splňuje, aniž by toto stanovisko podrobně odůvodnil. Žadatelce lze přisvědčit i v tom, že prosté označení informace za obchodní tajemství nepostačuje.

Úřad tak shledal, že v rozhodnutí povinného subjektu ze dne 8. 10. 2020, č.j. VZP-20-04293417-Z721 není podrobně zdůvodněno všech šest definičních znaků obchodního tajemství a povinný subjekt tak prakticky předkládá jejich prostý výčet. Např. na str. 6 výše uvedeného rozhodnutí č.j. VZP-20-04293417-Z721 se povinný subjekt toliko omezuje na stručné tvrzení, že „*detailní vstupní data vyúčtování jsou informacemi, které jsou jednoznačně určitelné, jedná se o data popsatelná a objektivně samostatná. Stejně tak jsou tyto informace ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné*“.

Povinný subjekt má při posuzování požadované informace posoudit a následně zdůvodnit, zda tato informace kumulativně naplňuje všech šest definičních znaků obchodního tajemství dle příslušného ustanovení. V obecné rovině lze podpůrně odkázat k bodu 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č.j. 9 As 155/2015–197, byť se rozsudek týkal jiné než nyní projednávané věci. „*Aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti – má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí – náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu dle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 2 As 27/2007- 87, a ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007- 106). To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství.*“

K dostatečnému zdůvodnění všech znaků obchodního tajemství lze též podpůrně odkázat na komentářovou literaturu. Dle komentáře k zákonu č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ustanovení § 504 „*používá pro vymezení institutu obchodního tajemství šest definičních*

znaků. Tyto definiční znaky musí být splněny současně (kumulativně), pouze v takovém případě se jedná o obchodní tajemství a pouze pokud jsou všechny znaky naplněny (zejména jde o požadavek „zajišťování utajení“), trvá jeho ochrana (NS 29 Odo 396/2002). Pokud některý z uvedených definičních znaků zanikne, přestává být příslušná skutečnost obchodním tajemstvím *ex lege*.“ [srov. Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1 – 654). Komentář. 1 vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 1782, dostupné i na www.beck-online.cz]. Z výše uvedeného vyplývá, že obchodní tajemství je objektivní skutečností, tj. za obchodní tajemství nelze označit vše, co tak označí vlastník, nebo některá ze smluvních stran. K obdobnému závěru dospěli i autoři komentáře k zákonu o svobodném přístupu k informacím, kteří uvádějí následující: „Aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti – má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí – **náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu ve smyslu komentovaného ustanovení** (srov. rozsudky NSS č. j. 2 As 27/2007-87 a č. j. 7 As 24/2007-106). To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci (tyto informace je přitom třeba vymezit typově, např. jako údaje o technologickém postupu apod.) objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství. **Odůvodnění totiž nelze učinit paušálně pouhým odkazem na ustanovení § 504 ObčZ, popř. § 17 ObchZ, případně doplněné konstatováním, že určitý podnikatel (v praxi nejčastěji druhá smluvní strana odepřené obchodní smlouvy) určité skutečnosti ve smlouvě (event. celou smlouvu) označil jako obchodní tajemství. Takové smluvní ujednání by totiž mohlo být chápáno nanejvýš jako naplnění výše zmíněných „subjektivních“ pojmových znaků obchodního tajemství (nepochybně jde o projev vůle určité skutečnosti utajovat, přičemž literatura považuje takové ujednání v závislosti na okolnostech rovněž za možný dostatečný projev zajištění takového utajení, srov. Štenglová, I. a kol., s. 21), nikoli však jako skutečnost, která by sama o sobě umožnila odmítnout poskytnutí požadovaných informací. V této souvislosti lze kromě citované judikatury poukázat na legislativní změnu komentovaného ustanovení provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., jímž byla dosavadní dikce tohoto ustanovení („Pokud je požadovaná informace označena za obchodní tajemství, povinný subjekt ji neposkytne.“) novelizována do současné podoby („Pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, ...“). Tato změna byla motivována právě snahou znemožnit povinným subjektům ztížení přístupu k informacím označením určité informace za obchodní tajemství a přizpůsobit tak dikci zákona skutečnosti, že odmítnout poskytnutí informace lze pouze v situaci, že tato informace skutečně je obchodním tajemstvím, tj. odpovídá legálnímu pojmovému vymezení. **Nedostojí-li povinný subjekt uvedeným požadavkům, bude jím vydané rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti o informace, kterým se snažil chránit obchodní tajemství, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.**“ (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1 vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 465 – 466.).**

Úřad dále konstatuje, že povinný subjekt zároveň nezážil možnost, zda na požadované informace nedopadá výjimka dle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt měl zároveň provést úvahu, zda se i v případě ostatních poskytovatelů zdravotní péče nejedná např. o příspěvkové organizace financované převážně z veřejného rozpočtu, přičemž na požadované informace o úhradách právě těmito poskytovateli se vztahuje ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt sice poskytl údaje dvou poskytovatelů zdravotních služeb (Fakultní nemocnice Královské Vinohrady a Thomayerova nemocnice), avšak z rozhodnutí a ad post i ze sdělení povinného subjektu ze dne 22.10.2020, sp. zn. VZP-20-04395095-Z721 (I/135/20) vyplývá, že se povinný subjekt důsledně nezabýval tím, zda v případě dalších poskytovatelů zdravotních služeb, uvedených žadatelkou, tito nenaplní výjimku ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., respektive vůbec neprovedl úvahu na toto téma a de facto se omezil pouze na tvrzení, tj. že pouze dva poskytovatelé zdravotních služeb povinnému subjektu sdělili, že požadované údaje za obchodní tajemství nepovažují. Povinný subjekt to explicitně uvádí na str. 2 předmětného sdělení: *„Žadatelce byla poskytnuta závěrečná roční vyúčtování za období roku 2019 u poskytovatelů zdravotních služeb Fakultní nemocnice Královské Vinohrady a Thomayerovy nemocnice (nikoli nemocnice na Bulovce, jak mylně uvádí Žadatelka), neboť u nich nebyl splněn jeden z kumulativních znaků obchodního tajemství – v těchto případech vlastníci obchodního tajemství nezajišťovali ve svém vlastním zájmu odpovídajícím způsobem utajení těchto informací, jelikož k dotazu VZP ČR sdělili, že tyto údaje za obchodní tajemství nepovažují.“*

Povinný subjekt se také řádně nevypořádal s tím, zda na požadované informace o způsobu výpočtu a detailu vstupních dat u závěrečných ročních vyúčtování u povinným subjektem uvedených poskytovatelů zdravotních služeb nepřevažuje zájem veřejné kontroly nad využíváním veřejných prostředků v systému zdravotního pojištění minimálně u některých žadatelkou v žádosti uvedených poskytovatelů zdravotních služeb. Úřad podpůrně odkazuje k bodu 6 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2015, sp. zn. 10 As 368/2017-75, kde se uvádí *„informace týkající se používání veřejných prostředků je nutno vždy poskytnout ve formátu cena a předmět plnění v takovém rozsahu, aby z nich bylo možné posoudit hospodárnost vynakládání veřejných prostředků. Je nutno rozlišovat mezi kalkulacemi, které jsou určitými finančními plány do budoucnosti, a finálními výkazy nákladů a výnosů, které shrnují reálné výsledky hospodaření v minulosti. Ačkoli oba typy dokumentů mohou naplňovat kritéria obchodního tajemství, finální výkazy jsou rozhodné pro kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky, a proto jejich poskytnutí dle § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. nelze považovat za porušení obchodního tajemství (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 234/2015).“*

Ad B) Žadatelce lze přisvědčit v tom, že povinný subjekt se měl na podkladě rozsudku Nejvyššího správního soudu 16. 5. 2007, č.j. 3 Ads 33/2006-57 zabývat i povahou finančních prostředků, jichž se žadatelčin dotaz týkal a měl zvážit, zda se na část požadovaných informací nevztahuje ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Úřad nicméně shledal, že závěry Nejvyššího správního soudu výše uvedeného rozsudku nevylučují možnost, aby povinný subjekt v rámci vyřizování žádosti přezkoumal, zda se na některé z požadovaných informací, dotýkající se soukromých poskytovatelů zdravotních služeb

(např. akciových společností), nevztahuje ochrana obchodního tajemství v souladu s předposlední větou ustanovení § 17 odst. 9 zákona o veřejném zdravotním pojištění. Pokud povinný subjekt dojde k závěru, že se na část informací skutečně vztahuje ochrana obchodního tajemství, je třeba, aby svůj závěr řádně odůvodnil. Nadto Úřad konstatuje, že v případě dotčených soukromých poskytovatelů zdravotních služeb se poskytnutí informací v souladu s ustanovením § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. může dotýkat pouze údajů o rozsahu a příjemci veřejných prostředků (resp. o podmínkách a účelu) a na žadatelkou požadované informace o „způsobu výpočtu a detailu vstupních dat“ tak výjimka z výše uvedeného ustanovení dopadat nemusí (s odkazem na ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb.), resp. by poskytnutím požadované informace třetím stranám mohlo dojít k zásahu do jejich práv. Výše uvedené ustanovení správního řádu sice připouští možnost zásahu do těchto práv, ale pouze a jen za podmínek, které stanoví zákon a v rozsahu nezbytném. Na základě výše uvedeného shledává Úřad tuto žadatelčinu námitku jako důvodnou.

III.

Úřad v daném případě na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že povinný subjekt při vyřizování žádosti o informace nepostupoval v souladu s platnými právními předpisy. Konkrétně se povinný subjekt nedostatečně vypořádal s tím, zda jsou skutečně naplněny podmínky pro neposkytnutí části požadované informace dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a zda na požadované informace nedopadá alespoň v některých případech (u některých poskytovatelů zdravotní péče) výjimka dle ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt odůvodnil splnění některých kritérií obchodního tajemství pouze částečně, informace, které poskytl, poskytl pouze na základě souhlasu dotčených subjektů s jejich poskytnutím, avšak objektivně zákonné podmínky blíže nezkoumal.

Povinný subjekt tak v rámci nového řízení znovu posoudí povahu požadovaných informací, a to též ve vztahu k jednotlivým poskytovatelům, přičemž zváží, zda informace nelze poskytnout. Pokud dojde k závěru, že informace (některé nebo všechny) požívají právní ochrany, své rozhodnutí „náležitě a vyčerpávajícím způsobem“ zdůvodní, a to ve vazbě na konkrétní důvod pro odepření poskytnutí informací. Zároveň zohlední též postoj samotných dotčených poskytovatelů zdravotních služeb.

Úřad posoudil, zda jsou splněny podmínky pro postup dle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., tedy k tomu, aby povinnému subjektu nařídil informace poskytnout tak, jak požaduje žadatelka. Uvedený postup lze uplatnit v případě, že bude plně vyhověno žádosti žadatele o informace. V daném případě však Úřad dospěl k závěru, že na základě jemu dostupných podkladů není možné posoudit, zda lze žadateli poskytnout všechny požadované informace či zda část požadovaných informací bude ze zákonných důvodů odmítnuta. Úřadu v rámci odvolacího řízení nad rámec výše uvedeného nebyly postoupeny informace, které jsou předmětem žádosti, z tohoto důvodu nebylo možné objektivně posoudit existenci zákonných důvodů pro jejich částečné odmítnutí. S ohledem na tuto skutečnost Úřad

vyhodnotil, že nejsou splněny zákonné podmínky pro postup dle uvedeného ustanovení, a to nařízení informace poskytnout v rozsahu požadovaném žadatelem o informace.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 4. listopadu 2020

otisk
úředního
razítka

Mgr. Monika Bendová
vedoucí odd. přezkumu
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1.
2. Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, Orlická 4/2020, 130 00 Praha 3, ID DS: i48ae3q